

[Svend Nielsen.]
 med nogen moralsk Ret straffe Lægmanden, naar der da ikke er ligefrem Forbud imod at udøve Lægegerning — og det findes jo ikke i dette Lovforslag —, naturligvis medmindre der er Tale om oplagt Bedrageri og Svindel; i saa Fald bør det selvfølgelig straffes og straffes eftertrykkeligt.

Endvidere synes jeg, det er urigtigt og utaaaleligt, at man vil fratage Forældre Retten over deres egne Børn, og det er det, der sker ved § 25. Jeg tror, at den højtærede Minister her burde have fulgt det Forslag, der blev stillet i Kommissionen af et Mindretal, bestaaende af de ærede Medlemmer Fru Elna Munch og Hr. C. J. F. Sven samt Kontorchef Stemann og mig, gaaende ud paa, at naar en Patient er mindreaarig eller umyndiggjort, skal Værgens Samtykke foreligge, inden Behandlingen paabegyndes.

I Bemærkningerne til § 26 siger Ministeren, at han har fulgt det Mindretalsforslag, der er stillet af Fru Elna Munch, C. J. F. Sven, Stemann og mig samt Overlæge Fenger og Generallæge Skot-Hansen. Men det er nu ikke helt rigtigt, højtærede Minister, thi Ændringsforslaget er klippet over paa et meget afgørende Sted. Meningen med Ændringsforslaget er, at smitsomme Sygdomme, som er Genstand for vederlagsfri Behandling, maa Lægmanden ikke behandle. Men efter Ministerens Bemærkninger til Paragraffen maa jeg gaa ud fra, at Slutningen, det vil sige Ordene: „som er Genstand for vederlagsfri Behandling“, er faldet ud ved en Fejltagelse. Men det kan jo rettes i Udvalget; jeg gør kun opmærksom paa det her.

Endvidere vil jeg sige, at jeg tror, det er rigtigt at lade de tre sidste Linier i § 26, Stk. 2, gaa ud. Der gives her Ministeren eller vel rettere Sundhedsstyrelsen en Magt og Myndighed, som jeg ikke tror, det er paakrævet, den faar, og det vil endvidere være ødelæggende for adskillige Institutioner, som behandler Patienter med Lysbade, og maaske ogsaa for kiropraktisk Behandling, som mange Patienter er overordentlig glade for. Det er i det hele taget et Spørgsmaal, om det ikke var klogere at gaa over til at give visse Personer, som er tilstrækkelig kyndige og dygtige paa visse Omraader, en særlig Tilladelse. I Norge og Sverige er det ordnet saaledes, og der er ikke, mig bekendt, oplyst noget som helst om, at det har virket uheldigt.

Til sidst skal jeg sige om Lovforslaget som Helhed, at det er mit Indtryk, at der lægges en meget stor Magt og Myndighed

og meget Arbejde hen til Sundhedsstyrelsen. Det er vi fra Venstres Side ikke saa helt sikre paa er rigtigt; Centralisation kan jo være godt, men det er ikke altid godt. Men vi er fra Venstres Side rede til en fuldt ud saglig og velvillig Forhandling. Vi indrømmer Nyttens og Ønskeligheden af at faa de mange spredte Bestemmelser, der i Øjeblikket er gældende om Udøvelse af Lægegerning, samlet i en enkelt Lov; men, som mine Udtalelser ogsaa giver Udtryk for, der er Enkeltheder i Lovforslaget, som vi ikke synes om. Vi er rede til en velvillig og fuldt ud saglig Forhandling i Udvalget, i Haab om, at vi kan enes om et Resultat, hvorved der øves Retfærdighed og Billighed til alle Sider, og hvorved der gives Befolkningen den Frihed, som den ogsaa paa dette Omraade har et billigt Krav paa.

Bindslev: At det er i høj Grad betimeligt, at vi faar en Lov om Lægegerningen, fremgaar alene af den Omstændighed, at den kommende Lov vil komme til at afløse en lang Række af Forordninger, Kancelliplakater og Love. Det er i høj Grad ønskeligt, at man paa eet Sted faar samlet alle Regler og Bestemmelser om og Betingelser for Udøvelse af Lægegerning. Alene af den Grund maa man hilse et saadant Lovforslag velkommen, og man kan gøre det saa meget desto bedre, som det Lovforslag, der foreligger, er Udtryk for et omhyggeligt og dygtigt Kommissionsarbejde. Man faar Indtryk af, at de Problemer, som gemmer sig bag Spørgsmaalet om Lægegerning i et moderne Samfund, er blevet behandlet samvittighedsfuldt.

Det har allerede været berørt, hvorledes Betingelserne for at udøve Lægevirksomhed efter det foreliggende Lovforslag i nogen Grad skærpes, nemlig bl. a. med Hensyn til den faktiske Uddannelsestid. Man har her fundet det rimeligt — og det er et Ønske, som ikke mindst har været fremsat fra Lægeside —, at selve den lægevidenskabelige Embedseksamen blev suppleret med en praktisk Uddannelse, efter at Eksamen er taget, for at man kunde give en almindelig Autorisation som Læge. Selvfølgelig vil der fra min Side i og for sig ikke være noget at indvende imod; det er i alles Interesse, ogsaa i de paagældende Lægers egen Interesse, at Lægerne faar den omhyggeligst mulige Uddannelse. Men der er dog et Par Ting, som det er nødvendigt at overveje i Forbindelse hermed.

Man maa have i Tanken, at det medicinske Studium i Forvejen er temmelig langt; det tager normalt 7—8 Aar at til-